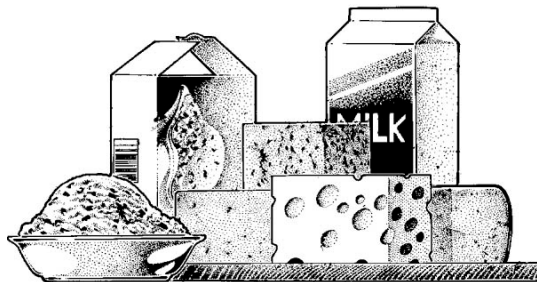

חג השבועות ועוגת גבינה ביתית

אני לא יודעת לאפות טוב, ועוגות גבינה, שהן סוג של שיא היכולת השפית של נשות ישראל, בודאי קשה לי מאד, ובכל זאת גם אני אתאמץ לאפות עוגת גבינה לחג השבועות. החלטתי שאין הנחות.

עוגת גבינה

בכל שנה חג השבועות הוא בעיני שיא כלשהו של מעורבותי כאם ברוחניות של החג ובמהות שלו. בחג השבועות המעורבות שלנו דרך עוגת הגבינה מתוקה ואלגנטית, בפסח המעורבות שלנו דרך הניקיון מאופיינת בניחוח אקונומיקה, ובחגים אנחנו מרגישות את החג דרך האוכל. גם בשבת התהליך די דומה – ההכנות, הבישולים, הקניות והאופן שבו אנחנו מתנהלות ביום עצמו שונה מיומחול ונותן הרגשה אופיינית ליום טוב.

ודווקא משום כך מטרידה השאלה: זה חג השבועות? עוגת גבינה? חג מתן תורה, בעולם הישיבות מקובל לומר בשם גדולים שחג השבועות הוא יום הדין של התורה ובו נקבע כמה תחדש השנה, כמה תתמיד, כמה תצליח בלימודה. יום הדין של לימוד התורה ואני מכינה עוגת גבינה?!

התשובה חיובית: כן, כמובן שאני מכינה עוגת גבינה! ולכן עוגת הגבינה חייבת להיות מאד מיוחדת ובעלת משמעות נוספת. אני לא יכולה להכין סתם כך עוגת ספוג בטעם דבש או שוקולד כמו עוגת יומולדת, ההבדל צריך להיות ניכר - כדי שהעוגה שלי תיתן לחג את המימד המיוחד שלו, את ההילה של יום הדין, את השמחה של קבלת התורה ואת הענוה של הר סיני.

גם אנו, מאז ילדותנו, מקשרים את החוויות הרוחניות של קדושת השבת והחג לביגוד החגיגי ולממתקים שחילקו לנו, לעוגות שהוגשו לשולחן ולמטעמים של אמא. הריח של הניקיון והריח של הקניידלך עוד באפינו ומעמיקים את המודעות לכך שהחג כבר כאן ושאנו מתכוננים לקראתו – הפעם, עם הגיל המתבגר, ביתר רצינות.

הכנות לחג

ההכנות לחג, ולא רק החג עצמו, עושים את זה. הכנות שמקודם נותנות לחג את המקום החשוב, המכובד שהוא יתפוס בליבנו לנצח. הכנות לפני החגים ולפני שבת משדרים לכל בני הבית שמהו טוב מגיע, שמהו קדוש מתקרב, שיש משמעות עמוקה ליום שבא והוא לא כמו כל יום רגיל. ביום ראשון מתעוררים ורואים שזה יום ראשון אז הולכים לבית הספר ויש את הכביסות של שבת. ביום שני בבוקר שמים לב שזה בוקר של יום שני, אז פועלים כמו ביום שני. אבל לקראת שבת מתכוננים מיום רביעי ולפני חג השבועות סופרים שבעה שבועות של תכונה וכוונה. חג השבועות יותר מכל ממחיש לנו את החשיבות העצומה והערך שיש לכך שאנו נערכים לקראת יום גדול.

אז לכל מי שמרגישה ש"חבל על הטרחה ממילא בחנות העוגות יפות יותר", וחבל על המאמצים כי "אני לא יודעת לאפות" – אין הקלות ואין קיצורי דרך! חלק מלהיות אמא וחלק מהיותך עיקר הבית הוא הכנסת הכוונה, המשמעות והתוכן לפעולות פיזיות שעוטפות את החיים היהודיים שלנו.

טיפים

ברגע האחרון:

לעשות דברים ברגע האחרון. טוב, לא ממש בשניה האחרונה, אבל להשאיר הכנות לזמן של ההכנות. המתוכננות מראש עלולות למצוא את עצמן בערב חג שקט מידי. בלי אווירה של ערב חג. שקט, מטבח נקי, עוגה במקרר, עוגה בתנור, סירים במקפיא, קופסאות סגורות בואקום. איפה הריחות? איפה הטעמים? איך נדע שערב שבועות עכשיו בלי ריח של סוכר ורום בגבינה על השיש? כל מה שהכנת קודם – תבורכי, אבל השאירי כמה דברים לאחר הצהרים של ערב החג עצמו כדי שתיהנו מתחושה חזקה של הנה הנה זה בא...

עם הילדים:

שוב אותן מתוכננות... הפעם אלו המסודרות והפדנטיות שמנקות כשהילדים ישנים ושטופות כשהילדים בגן, ואופות כשהילדים הלכו לחברים, ועורכות שולחן כשהן מבטיחות למי שלא יצא מהחדר ממתק של שבת. ב'סופר ארגון' הזה הן מונעות מהילדים את ההנאה שבעצם ההכנות לשבת ואת הידע הפשוט שמישהו טרח בערב שבת כדי שיהיה מה לאכול בשבת. הילדים אינם מעריכים די את העבודה הקשה, וזה עניין בפני עצמו, אך הם גם לא מרגישים בדיוק שהחג כבר בא אלינו הביתה. הגננת שואלת והבת שלך תגיד שאמא אף פעם לא אופה עוגת גבינה ומעולם לא הכינה עוגיות. זה נכון שקשה לעבוד עם הילדים שמסתובבים מכאן לשם ומלכלכים, ונכון שאם את עובדת לבד המטבח יותר נקי והמזון יותר הגייני, אבל המאמץ שווה את הערך המוסף שהוא מעניק לארוחה ולחג: שותפות של כולם בהכנות ומודעות של כולם לכך שאנו מתכוננים לחג כי אנו אוהבים את החגים שד' נתן לנו, ובפרט את החג השבועות שבו קבלנו את התורה.

משהו מיוחד:

אחרי שהכנת פשטידה בשלושה צבעים והקצפת את הביצים והילדים הסתכלו בחשדנות על הפרוסה הצבעונית וחשבו שהיא לקישוט, מפתה לעשות משהו פשוט, רגיל, שכולם יאכלו בלי טענות. האמת, לילדים קטנים עדיף להכין באופן כללי צ'יפס ונקניקיות. זה אוכל שהם מעריכים! ממולאים? בשביל מי? אני בדיאטה, בעלי צריך להיות בדיאטה, הקטנים בוררים את המעטפת מהמילוי ושואלים "מה החתיכות האלו" על הבצל המטוגן, אז לשם מה לטרוח?! אכן, לא עבוד. לכבוד החג. גם אם לא אכלו, כולם נשמו את העובדה שהחג הוא משהו מכובד ומיוחד. ובשביל הדיאטה, שתדעי, יש מתכונים מאד מיוחדים ודיאטטים.

תדברו על זה:

הדיבורים נותנים נפח גדול למה שעושים. את יודעת את זה טוב טוב מניסיון גרוע שיש לך עם כאלו שמדברים הרבה על מה שהם עושים ואת שומעת איך הם מנפחים... אבל את יכולה לנצל את זה לטובתך. את מנפחת את העשייה למען החג וגורמת לדברים הטובים לקחת את המקום הגדול שהם ראויים לו. שבועיים לפני החג תתחילו לחפש תמונות של עוגות ומתכונים, תשאלי את הילדים מה הם מעדיפים. תדונו יחד. תדברו על סדר היום ועל האורחים שיגיעו. כל דיון על החג שמתקרב מעביר מסר ברור של התרגשות ושמחה.

שנזכה לחוג את החג מתוך התרוממות רוח בירושלים הבנויה ולעלות וליראות את פני ד' בבית המקדש בשלוש פעמי רגלינו.

